

Domsöndagen

Predikan i Osby kyrka, 25 nov 07

”Kristi återkomst”

Joh 5:22-30

Och Fadern dömer ingen utan har helt överlåtit domen åt Sonen, ²³för att alla skall ära Sonen liksom de ärar Fadern. Den som inte ärar Sonen ärar inte heller Fadern, som har sänt honom.

²⁴Sannerligen, jag säger er: den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv. Han faller inte under domen utan har övergått från döden till livet. ²⁵Sannerligen, jag säger er: den stund kommer, ja, den är redan här, då de döda skall höra Guds sons röst och de som hör den skall få liv. ²⁶Ty liksom Fadern äger liv, så har han också låtit Sonen äga liv, ²⁷och han har gett honom makt att hålla dom, eftersom han är Människosonen. ²⁸Var inte förvånade över detta. Den stund kommer då alla som ligger i sina gravar skall höra hans röst ²⁹och gå ut ur dem; de som har gjort det goda skall uppstå till livet, och de som har gjort det onda skall uppstå till domen. ³⁰Av mig själv kan jag inte göra något: som jag hör, så dömer jag, och min dom är rättvis, ty jag följer inte min egen vilja utan hans vilja som har sänt mig.

Kyrkoårets sista söndag. Den här dagen blickar vi framåt mot det som ännu inte inträffat. Annars handlar det mesta av kyrkans år om det som har hänt. Jesus födelse kring jul, hans död och uppståndelse kring påsk och alla söndagar som handlar om någon händelse i Jesu liv.

Men idag handlar det alltså om framtiden, något som vi går och väntar på. Vi väntar på att den Jesus som vi tror på ska komma tillbaka. Temat är Kristi återkomst. Det kommer bli en dag av återställelse, då allt som blivit fel ställs tillrätta. När man pratar om onskans problem så får man ofta frågan ”Varför stoppar Gud inte det onda?”. En del av svaret får man om man lägger till ordet ”ännu”. Gud har *ännu* inte stoppat det onda, men historien är ju inte färdigskriven än. Det kommer en dag när Gud löser onskans problem, en dag av Alltings återställelse. En dag när historiens sista pusselbit blir lagd.

Det finns därmed också ett djupt allvar i budskapet den här söndagen. Vår egen livshistoria är föränderlig, inget är definitivt utom fram till en viss punkt. Ett manus kan man ändra och stryka innan man har lämnat det till tryckaren. Men det finns en deadline och sen är det definitivt. Även vi har en deadline där vårt livs manus blir definitivt, det som Jesus talar om när han talar om domen.

Men varför måste det finnas en dom? Varför måste våra liv granskas och rannsakas?

Ofta ser man negativt på detta med domen, men det betyder egentligen bara att Gud tar oss på allvar. Gud kommer att avkräva ett svar på hur vi använt våra liv, helt enkelt eftersom han anser att våra liv är så viktiga, han är inte likgiltig för hur vi lever.

En viktig fråga i det här sammanhanget är: Vem är domaren? I evangelietexten läser vi: "Fadern dömer ingen utan har helt överlåtit domen åt Sonen". Men varför är detta viktigt, spelar det någon roll vem som dömer?

Ja, om vi tänker efter så spelar det en väldigt stor roll. Vem skulle du helst vilja bli dömd av: en total främling som inte känner dig eller av någon som står dig nära. Om du får välja så hade du säkert valt den som står dig nära; då ökar chansen att domen blir rättvis. Den som känner dig och vill dig väl känner ju till alla omständigheter till varför saker och ting blev som de blev. Det brukar ju ofta finnas förmildrande omständigheter som en främling inte känner till, eller bryr sig om.

Man brukar ju säga att man aldrig ska döma någon utan att först ha gått i dennes kläder. Detta är något som Gud har tagit fasta på. Han dömer oss inte utan att först ha levt vårt liv under samma omständigheter som oss. Det är därför det är viktigt att det är just Sonen som dömer oss och inte Fadern. Det var Sonen som blev människa, det är han som vet vad det innebär och därför döms vi av någon som känner oss väl.

Dessutom är det så att den som dömer oss, Sonen, är samme person som öppnat upp för att ge oss en friande dom. Det är försvarsadvokaten som dömer oss, han som en gång har befriat oss.

"Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv. Han faller inte under domen utan har övergått från döden till livet."

Det är vårt ställningstagande till denne person, Jesus Kristus, som är avgörande för den dom vi får. Men lägg märke till tempuset. Den som hör och den som tror *har* evigt liv, och *har* övergått från döden till livet. Det är alltså redan ett faktum, inte något som kommer ske i en avlägsen framtid. Hur ska vi förstå det?

Ja, när vi läser den här evangelietexten så är det som om det fanns två osynliga riken. Det ena är dödens rike, det andra livets. Dessa riken eller tillstånd, finns sida vid sida här och nu. Det finns inget hinder mellan dem, vi kan gå från det ena till det andra. Hör vi Jesus ord och tror honom så har vi övergått från döden till livet. Men det finns alltså en deadline, en bortre gräns. Vid Kristi återkomst så kommer de båda rikena att delas upp. Då kommer död och ondska definitivt skiljas av, det som vi ständigt får leva med vid vår sida här.

Men det som sker då är egentligen bara en bekräftelse på det som redan är. Redan nu finns de båda tillstånden, skillnaden är bara att då kommer de separeras. Då kommer det att bli tydligt, det som redan nu är ett faktum, om än ett osynligt sådant. Redan här och nu befinner vi oss

antingen under dom och död eller i det eviga livet. Nyckelorden för att ta sig från det ena till det andra är "höra" och "tro".

Men vad händer då med dem som inte hör, eller de som hör men inte tror? I Uppenbarelseboken så fick vi höra att alla som inte var uppskrivna i Livets bok kastades i den brinnande sjön. Här konfronteras vi med bilder som är svåra att ta till sig. Hur ska vi tackla dessa beskrivningar? Att det handlar om en bild som inte ska läsas bokstavligen är jag i och för sig övertygad om, men det spelar kanske inte så stor roll i sammanhanget. Poängen är att de här två rikena som jag talat om har sin fortsättning efter döden. Mitt liv här och nu ger eko in i evigheten.

Det har betydelse vad jag gör, det spelar roll hur jag lever, vilka ställningstagande jag gör. Särskilt mitt ställningstagande till Kristus. Gud tar våra val på allvar, han vill inte tvinga någon in i hans rike. Men han avvaktar så länge som han ser en möjlighet för varje människa att ändra sig och vi får hoppas att alla också gör detta. Men det är ändå ett steg som var och en måste ta själv. Ingen annan kan göra det åt en.

Kristi återkomst är något som vi väntar på, men det är också något som pågår. Kristus får vi ta emot i våra liv redan här och nu, och ju mer vi lever med honom desto mer Kristifierade blir vi. Vi tar ut hans återkomst i förskott. Det är en pågående process där vi mer och mer öppnar oss för honom. Jesus säger om sig själv: "Jag är världens ljus". Vår uppgift är att låta oss bli mer och mer genomlysta av detta ljus.

Men det gäller inte bara oss människor, man kan inte tala om Kristi återkomst utan att tala om hela Skapelsen förnyelse. "Jag såg en ny himmel och en ny jord", sa Johannes i dagens epistelläsning. Det som Johannes fick se är det sista stadiet, det som hela skapelsen längtar efter. Men skapelsen är beroende av oss människor. När mänskligheten föll en gång i tidens begynnelse så föll skapelsen med henne. Naturen omkring oss rubbades i sina grundvalar när vi vände Gud ryggen. Därför måste också själva skapelsen frälsas.

Och sedan Gud har trätt in i historien så har denna process börjat. Allt skapat har nu fått en sakramental dimension. Det var inte bara vi människor som blev frälsta. Vatten är inte längre bara vatten, det kan viggas till dopvatten för att rena och nyskapa oss människor. Trä kan bli Kristi kors. Stenen får sin mening när det används för att försegla Kristi grav. Bröd och vin når sin högsta bestämmelse när det används i nattvarden. När Gud blev människa var det inte bara något som angick oss människor utan hela skapelsen. Frälsningen av människan och frälsningen av kosmos går hand i hand.

"Se, Guds tält står bland människorna" fick Johannes höra från tronen. Guds tält, tabernaklet var mitt ibland Israels folk. Där var Gud närvarande. I det nya Jerusalem ska Gud åter vara närvarande mitt bland människorna. Men åter gäller att det som en gång ska ske, det sker redan nu. Att vara kristen är inte bara att vänta, det är att redan nu smaka det som vi väntar på.

Guds tält står på nattvardsbordet. Under kalkklädet så finns Gud närvarande i bröd och vin. Kristus får vi ta emot framme vid altarrunden och så ta ut hans återkomst i förskott.